MASTER
NEGATIVE
NO. 92-80541-4

MICROFILMED 1992

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

[LOBECK, CHRISTIAN A.]

TITLE:

DE NOMINUM GRAECO-
RUM TERMINATIONIBUS

PLACE:

[REGIMONTI]

DATE:

[1840]

Master Negative #

92-80541-4

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

887.5
Z8
v.8

[Lobeck, Christian August, 1781-1860]
De nominum Graecorum terminationibus epentheticis disputatio tertia. [Regiomonti, typis Hartungianis, 1840].
14 p. 26 cm.

On cover: Natalitia...Friderici Guilielmi IV. a. d. XV. Octbr. 1840 pie celebranda indicunt Academiae Albertinae Prorector, Director...

Volume of pamphlets

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 m　　REDUCTION RATIO: 13X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 4/7/92　　INITIALS RD
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Natalitia

Principis generosissimi

Friderici Guilielmi IV.

a. d. XV. Octbr. MDCCCXL.

Die celebranda

indicunt

Academiae Albertinae.

Prorector, Director, Cancellarius et Senatus.

L. III. 21.

REGIOMONTI,
TYPIS HARTUNGIANIS.

De nominum graecorum terminationibus epentheticis disputatio tertia.

---

§. 3. **D**e diphthongo αι alio loco disserui; αυ ut in uno verbo *ἐλαύνω* apparet, ita rarum est in nominibus. Arcadius p. 64. *καυνός*[1]), *γλαυνός, βαυνός, ὅπερ οἱ ἀττικοὶ βαρύνουσι, κέραυνος· τὸ μέντοι χαῦνος τριγενές· τὸ δὲ πύραυνος προπαροξύνεται,* quia compositum est. In his unum *κέραυνος* speciem paragogi habet, si ex eadem qua *κεραΐζω* et *κέαρνον* stirpe crevit. Feminina et neutra desunt. In *ενος* et *ενη* quae exeunt, pleraque cursum nostrum non attingunt, partim propria *Ἕλενος, Ἴσχενος, Τήμενος, Ἁμένης* etc.[2]) pars appellativa *ἄφενος, ἔβενος, παρθένος,* quorum origo demonstrari non potest. Sed *ἑλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον* ab *ἕλλω, εἴλλω*, productum videtur ut a *φέρω* aeolicum *φέρενα*, a *τέμω τέμενος*, a quibus disjungi oportet *ὤγενος* sive *ὠγενός*[3]) et *ὤλενος* propter breviores formas *ὠγήν, ὠλήν.* Geminatae consonae exemplum, quale *τήβεννος, τήβεννα*, praebet, in paragogis nullum praeter adjectiva[4]) *ἀργεννός*, quod Romani receperunt, et *ἐρεβεννός*, quibus quod Arcadius addit *κελαδεννός*, in Epicorum carminibus diphthongum nativam retinet. Eaque firmissi-

---

1) Sic et Hesych. sed *καῦνος* EM. Schol. Ar. Pac. 1081. ut gentilicium scribi solet; *γλαῦνος* Poll.

2) Arcad. 100, 25. *τὰ εἰς α — παροξύνεται· εἰ δὲ τι ἄλλο εὑρέθη, κατὰ διάλεκτον ἢ πάθος ἐγένετο ὡς τὸ ἑλένα ἑλένη, Ἀθηναία Ἀθηνᾶ.* scrib. *τὸ Ἕλενα*, cui Herodianus *π. M.* 33, 32. et EM. 790, 44. *φέρενα* i. e. *φερνή* comparat.

3) Utroque modo scribitur in codd. Lyc. 231. Grammaticos gravasse puto propter anadromae speciem.

4) In EM. 818, 31. *ψεφενός καὶ ψεφηνός*, pro illo *ψεφεννός* scribendum vel *ψεφεινός*.

me haeret in ceteris, quorum pars major paronymis constat. Primum *ἀπὸ θηλυκῶν τῶν εἰς α ληγόντων ὑγιεινός καὶ εὐδιεινός* Moschop. Sched. p. 145. *ἀλεεινός* et novitium *ἀλωειναὶ ἵπποι* Anth. (nisi *ἀλωεῖται* fuit ut *ἀμαξείτης* IX. 306. in cod. pro *ἀμαξίτης*) et a masculino ortum *βορεινός* Schol. Hippocr. T. II. 351. quod Augusti tempora non excedit cf. Bernhardy ad Dion. p. 1012. sed *πετρεινός* Poll. I. 186. analogiae contrarium recteque in codd. praetermissum est. Illa vero a Moschopulo allata, quorum auctores antiqui et attici, nescio an ab adjectivis propagata sint variandae significationis gratia ad hunc ferme modum: *ὑγιεινὸν σῶμα τὸ μὴ ῥαδίως τρεπόμενον πρὸς νόσον, ὑγιές δὲ τὸ ἤδη μὴ νοσοῦν* Fragm. Lex. in Hermann. de Emend. 318. Ab adjectivo certe ortum habet *ἐρατεινός*, ab *ἀργός ἀργεινός*, quod Suidas in serie exhibet auctore nullo; et *αἰπεινός* fortasse magis ab *αἰπός* quam ut in Etym. Gud. p. 20, 51. ab *αἶπος*, nam vocabula dimensionum *βάθος, πάχος, πλάτος, ὕψος* etc. nihil tale ex se pariunt. Choeroboscus Cram. II. 180. *τὸ θαμεινός (ὅτε) διὰ τῆς ει γράφεται, οὐκ ἔστιν ἀπὸ ἐπιῤῥήματος (τοῦ θαμά) ἀλλὰ παρώνυμον· ἀπὸ γὰρ τοῦ (θαμός τοῦ) σημαίνοντος τὸ συνεχής (γίνεται θαμεινός) καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν θαμειός, οὗ τὸ θηλυκόν θαμειά.* Hoc abunde satis testatum est, *θαμεινός* fictum videtur. A nominibus secundae declinationis *κελαδεινός* epicis familiare et *ποθεινός*, quo Lysias et Xenophon utuntur; *κοτεινός* Boeckhius scripsit Pind. Nem. VII. 61. metri causa pro *σκοτεινός*. A neutrali unum *πεδεινός* Theophr. Hist. III. 3, 2. Onosand. Strat. c. XVIII. et in codd. Plutarchi V. Eum. c. IX. vitiatum fortasse vel pro *πεδινός*, cujus multo frequentior usus, vel pro *πεδιεινός*, quod in Plat. Legg. IV. 704. D. e codicibus receptum, saepius iis relictum est Herod. VII. 198. Theophr. Hist. III. 11, 2. Caus. IV. 13, 2. — *Ἀπὸ οὐδετέρων εἰς ος ληγόντων ἀχθεινός, ἀνθεινός, ἀλγεινός, φαεινός, σκοτεινός, ταχεινός, κλεεινός καὶ κλεινός ὡς δεεινός δεινός, ὀρεινός, αἰπεινός, ψυχεινός, ἐλεεινός* Moschop. Sched. 144. quorum postremum rectius ad masculinum *ἔλεος* referas quam ad neutrum antiquioribus ignotum. Ab aliis terminationibus *φωτεινός* Xenoph. Plut. et *ὑδατεινός* Hipp. de Aer. et Locc. c. 97. p. 92. ed. Cor. consentientibus, ut videtur, libris. *Ταχεινός* a Suida quoque relatum est et *τραχεινός*, quod Herodianus affert Epim. 175. tenuis utrumque auctoritatis; *ὄμφαξ τὸ ὀξεινόν* EM. pro quo Hesych. rectius *ὄξινον*, nec scio ubi *βαρεινός* inveniatur, quo utitur Goettling. de Acc. 303. *Ἀνθεινός* nusquam fere legitur quin libri discrepent Lucian. Demon. §. 16. ubi Jacobitzius scienter *ἄνθινος* praetulit, Himer. Or. III. 13. Heliod. III. 1, 108. Poll. V. 117—120. ubi idem *ἄνθινος* quater deinceps a codd. offertur, multisque aliis locis, quos Jacobsius indicat ad Ael. p. 60. Fallitur igitur Wyttenbachius ad Plut. S. N. V. p. 49. utrumque perinde probari affirmans; cui non solum exempla reclamant sed ratio quoque. Nam ex duabus significationibus *ἀνθεινός ὁ ἐξ ἀνθέων καὶ ὁ καιρός* Suid. neutra huic terminationi convenit, neque materialis, ut apparet ex *γλεύκινος, σκύτινος, στέρφινος, τρύχινος,* quae omnia a substantivis in ος neutris derivata sunt, neque temporalis, cujus unum extat exemplum *θερινός*, valetque in universum *τὰ διὰ τοῦ ινος ὀξύτονα, εἰ μὲν καιρὸν σημαίνει, διὰ τοῦ ι, δειλινός, θερινός* etc. Herod. Epim. 174. et reciprocato canone *τὰ εἰς ινος ὀξύτονα παρώνυμα μὴ ἐπὶ καιροῦ λαμβανόμενα ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν ὀρεινός, Φωτεινός* [5]) *καὶ τὸ κτητικὸν ὁμοίως* etc. Choerobosc. Cram. II. 179. Etym. Gud. p. 20, 51. Ubi vero cum accentu variatur scriptura, res ad aleam redit, veluti num frigidum et perflabile *ψυχεινόν* dicendum sit ut *ἀλεεινόν*, an *ψύχινον* ut *αἴθινον*, inter quae libri saepissime fluctuant Aristot. Probl. XXXV. 4. Theophr. Caus. III. 24, 4. Aristid. Or. XXVII. 347. v. Boisson. ad Aristaen. p. 273. ubi *ψυχινός* accentu redarguitur ut *θαλπινόν* Hes. s. *Ἰάχεον*, pro quo in EM. s. *Ἰσχνόν (ἰαχνόν)* emendatius scribitur *θαλπεινόν*. Sed pro *φωτινός* Soran. Mul. p. 219. Florianus Lobeck apte correxit *Φωτεινός*, nam *ποθινός* Anth. poetica licentia correptum est, *εὔδινός* Orph. H. XXII. 5. vulgi corruptela ex *εὐδιεινός* contractum esse arguit penultima longa ut *Ὑγινός* in Corp. Inscr. I. 270. p. 375. a. etc. accentu non mutato. Verum *φόρεννα τῶν κρεῶν τὰ ἐσθιόμενα* Anecd. Bekk. 314, 31. ad *φορίνη*, unde

5) Propria enim accentum retinent *Πετεινός* Galen. Comp. secc. Locc. VII. p. 57. T. XIII. *Ποθεινός, Φαεινός* v. Lehrs. Arist. p. 292. Nescio quo jure gravetur *Φάεννος* Anth. IV. 1, 29. nam *φαεννός, ὑψιφάεννος, χρυσοφάεννος*, proprie aeolica non sunt; *Φαεννά* Gratiae nomen doricum oxytonum est in cod. Mosq. Paus. IX. 35, 1. Cum hac forma concinit *Φαεννίς* X. 12, 5. et *Φαεννώ* Zosim. II. 36, 2. cum *Φαεινός* vero *Φαεινίς* Thuc. IV. 132.

περιφόρινος, revocandum est. Jam absolutis paronymis, quorum unum ταπεινός etymon habet nemini compertum, perbrevis erit de verbalibus sermo, quia nulla reperiuntur praeter πετεινός poetis non infrequens sed damnatum Thomae, sive is non legit Lycurgi locum c. Leocr. 229. sive aliter scriptum legit; neque satis probasse videtur Herodianus EM. 666, 38. πετῶ πετάσω πτήσω πτηνόν καὶ πετηνόν ὡς ῥηματικόν. Substantiva in ειvος excludit vetus sanctio: τὰ δισύλλαβα προςηγορικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, λίνος, πρῖνος, σπίνος, πίνος, δῖνος, βρῖνος (fort. γρῖνος) Theognost. 65, 34. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς 67, 19. et brevius Herodian. Epim. p. 174. τὰ βαρύτονα διὰ τοῦ ι ἐχῖνος, καρκίνος etc. Item feminina τὰ διὰ τοῦ ινη μονογενῆ διὰ τοῦ ι γράφεται μὴ ἀπὸ ἐπιθέτου γενόμενα ὡς Φωτεινή τὸ κύριον EM. 276, 50. nam πείνη ionicum habetur. His γλεῖνον vel potius γλεῖνος damnari videtur et si quid aliud diphthongum ex alieno assumsit, φιλεῖνος Anth. Pal. App. n. 318. χολοβαφεινός Schol. Nic. Th. 438. etc. Diphthongum ευ in universum perpauca habent, δεῦνος, εὐνή, paragogorum nullum; plurima vero vocalem eta, quorum summam tradit Arcadius p. 65. τὰ εἰς ηνος ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται εἰ μὴ παρώνυμα εἴη κατὰ τροπὴν γένους θηλυκοῦ εἰς τὴν ος κατάληξιν γενόμενα ἢ παρὰ Συρακουσίοις παράγοιτο καθ' ὁμοιωματικὴν σημασίαν, Τυρσηνός, Ἀβυδηνός etc. Duorum priorum generum exempla suppeditat Theognostus p. 68. διὰ τοῦ η γράφονται τὰ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραχθέντα ἢ ἀπὸ τῶν εἰς η, ὁ Γέρηνος, ὁ Τροίζηνος — ἰπήνα ἴπηνος, Μυκήνη Μύκηνος, Κυλλήνη Κύλληνος. Hoc herois nomen est Apollon. I. 1126. vel a Κυλλήν derivatum ut Τροίζηνος v. Parall. 148. vel a feminino Κυλλήνη ut Ὕπηνος viri nomen Paus. V. 8, 3. ab ἡ Ὑπάνη vel τὰ Ὕπανα, quod illic restituendum, nisi andronymicum fuit Ἵππανος ab urbe Sicula Ἱππάνα vel Ἵππανα, quorum gentilicia sunt Ὑπανεύς, Ἱππανεύς. Syracusanam paragogen dicere videtur eam qua τοσσῆνος formatum est. Oxytona affert Theognost. p. 67. τὰ διὰ τοῦ ηνος ὑπὲρ δύο συλλ. μὴ ὄντα μετουσιαστικὰ μήτε ὑποκοριστικά, διὰ τοῦ η, Ἀκεσῆνος ποταμός, Εὐηνός, σεληνός, ποτηνός, ὠγηνός, μεμηνός, γαλαθηνός, πετηνός, ἀργηνός· τὸ δὲ δύστηνος σύνθετον. Materialia quae excipit et deminutiva exposui in Diss. de Nomm. in ινος. Eorum

quae regula continentur primum Ἀκεσηνός fluvii Scythici nomen videtur, quod apud latinos auctores Acesinus scribitur; longius distat Καίκηνος in aliquot libris Thuc. III. 103. Huic proximum fluvii virique nomen modo Εὐηνός scribitur Epist. Socr. XIV. 21. Epict. Diss. IV. 9, 6. etc. modo proparoxytonos Hesiod. Th. 345. Paus. III. 18, 7. et al. ut Αἰσχύληνος Paus. Σύηνος Steph. sed Βοστρηνός fluvii, Ποιμανηνός loci nomen Aristid. Or. Sacr. IV. 321. pro quo minus recte Ποιμανινόν Steph. Μισηνός Strab. I. 26. sed barytonos Dionys. Antt. I. 53. similisque in aliis inconstantia. Quare propriorum quaestione omissa ad Moschopulum revertimur Sched. 145. εὐθηνός, γαλαθηνός, ἀμενηνός, σιληνός ὁ μῶρος, σειληνός δὲ ἐπίθετον Διονύσου, quorum duo Theognosto retribuenda pro σεληνός et μεμηνός. Adjectivum εὐθηνός, ne quis pro Εὐηνός surrepsisse putet, christiani scriptores vindicant, v. Hase ad Lydum p. 319. Ὠγηνός Grammatici si ex genitivo per anadromen reflexum putassent, eodem quo Τροίζηνος signassent accentu. Ultimum illorum ἀργηνός non inveni, neque ab ἀργός derivatum credam, nam hoc genus paragogae proprium Romanis, alius alienus, dubienus, socienus. Plura omissa sunt: ἀκμηνός ὁ ἀκμάζων Hom. συρβηνός ὁ ταραχώδης EM. ψεφηνός Pind. ὑηνός Plat. quod ap. Suidan male gravatur ut Ὄδμηνος πολύοσμος Hes. nisi ὀδμηρός scripsit; quorum omnium origo a substantivis. Duo a verbis repetunt: παρὰ τὸ μένω ἀμενηνός ὡς πέτω πετηνός EM. 81, 53. sed illud potius parasyntheton ab adjectivo ἀμενής, nam syntheta hoc in numero nulla nisi barytona ἄστηνος πένης παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν EM. Suid. et δύστηνος παρὰ τὸ στῆναι [6]) Ambiguum est σκεπηνός non tam scripturae causa, nam σκεπεινός jure rejici videtur v. Niclas ad Geopp. XI. 5, 5. quam quod dubitari potest utrum a σκέπη defluxerit an a σκέπω ut Λειβῆνος (sic) ὁ Διόνυσος Hes. si, ut Lebasius, a libando nomen accepit, et πετηνός, quod Technici agnoscunt, libri autem nostri plerumque cum πετεινός et

---

6) Breviores formas producunt Arcadius p. 80. δύστος ὁ δύστηνος, et Hesych. Ἀστῆνης δυστυχεῖς, cujus secundus casus, si in nominativum versus est ἄστηνος scribi oportet. Id simplex dici posset ab ἀσταίνω ductum ut ἀλύστηνος ab ἀλυσταίνω, si hoc ipsum satis exploratum esset. Doederlinus serenus a ξηραίνω ducit; propius erat ξηρός quod cum sudus convenit ut hoc cum serenus, cujus brevior forma in sĕresco remansit. Sed idem alii cum θερινός, σείρινος, cognatum dixerint.

πτηνός commutant v. Herod. II. 123. III. 106. Thomas M. s. v. A circumflexis γαληνός (γεγάλημαι Hes.) ποτηνός et πατηνόν (fort. πατητόν) τὸ πεπατημένον Hes. De τιθηνός et τιθήνη non convenit utrum sit ῥηματικὸν ὄνομα an a τιθή EM. sed γαλαθηνός ex homerico γάλα θῆσθαι conflatum esse consentiunt. Σκαληνός ὁ σκολιός Schol. Plat. in Charm. p. 328. B. communem cum synonymo stirpem habet sed emortuam. De duobus homotonis ἀκμηνός ὁ ἀκμάζων et ἀκμηνός ὁ ἄσιτος diu quaesitum quo tono scribenda sint; posterius Aristarchus gravari jussit σύνθετον εἶναι φάσκων παρὰ τὸ ᾱ στερητικὸν καὶ τὸ ἀκμῆνος (sic) Ἀλλ' οὐκ ἔστι λέξιν εὑρεῖν ἀπὸ τοῦ κ̄ ἀρχομένην· εἰ δέ τις δοίη εἶναι, ὤφειλεν ὀξύνεσθαι· ὁ γὰρ τύπος ποθεῖ τὴν ὀξεῖαν Epimer. Cram. I. 74. Ille fortasse κμηνός finxit ut πτηνός, φηνός etc. fictumque tuitus est exemplo glossematici κμέλεθρον, de quo alibi dixi. Quanquam diversum tradit EM. 49, 32. Ἀρίσταρχος παρὰ τὴν ἀκμήν, sive ille mutavit sententiam, sive librarii mutarunt auctoris nomen. Accentum autem Aristarchus derivato assignavit proprium dialecti, cui primitivum ἄκμη ἡ ἀσιτία attribuitur, hoc est aeolicum. Pro Τρίχηνον τρικόρυφον Hes in cod. scriptum τριχήν fortasse pro τρίχηλον trifidum ut Blomfieldius suspicatur ad Aesch. Sept. 757. peregrinum σαγαπηνός sive σαγαπηνόν v. ad Phryn. 760. et interdum proparoxytonon Hipp. Mul. I. 726. Diosc. III. 95. in editt. vett. Πιτυρηνός Hes. vitiosum pro πιτύρινος, nam ea propria est materialium figura; nec melius μαριληνός v. Bast. ad Greg. 557. Adjectiva tertiae declinationis fuggerit Choerobosc. Anecd. Bekk. p. 1408. γαληνής, σαφηνής, παιδηνής παιδηνοῦς ὁ παιδικός, quibus similia supra apposui γελανής, αἰανής s. ἀηνής id quod αἰανός, ut τρανός τρανής, στρηνός στρηνής. Ἀδηνής compositum est unde ἀδαής, opposita sibi ἀπηνής et προσηνής hisque compar ὑπήνη [7]) nisi praepositionum propagines sunt, unde sint reperiri posse despero. Postremo subjiciam alia substantiva, ἀνθρήνη, τενθρήνη, συβήνη, et minus abstrusa γαλήνη, γαστρήνη i. q. γάστρα (nisi Aeneas γαστρίνη scripsit) εἰρήνη [8]) ἑρπήνη, κεβλήνη ἡ ὀρίγανος Hes. σελήνη, σαγήνη παρὰ τὸ σάτ-

7) Suidas Ὑπήνη παρὰ τὸ ὑποκάτω εἶναι — ἢ ὡς εἰρηνη, γαλήνη, hoc est mera paragoge. Quidnam est illud Suidae Ἄρπη τὸ δρέπανον — ἁρπήνη καὶ ἁρπηνοῦσα νῆσος?

8) Ἦρον εἰρήνην — Ἐνειρείας συναλλαγαῖς Hes.

τω ὡς λάμπω λαμπήνη EM. sed hoc potius cum ἀπήνη, καπάνη, Γάπος ὄχημα Τυῤῥηνοί Hes. cohaerere videtur, quorum synonyma ἄγαννα, ἁμάνα, ἅμαξα, conjecturam eludunt. Pariter Latini a surae similitudine piscem dixerunt surenam Varr. LL. V. 23. Propriorum pars maxima inexplicabilis; Κυρήνη, Μεσσήνη etc. a bisyllabis derivata v. Parall. 116. omnia autem sive propria sive appellativa Theogn. 113, 18. Arc. 111. barytona esse edicunt excepto uno Γερμηνή, in quo aqua haeret; nam neque femininum gentilicii significari potest de quo Stephanus Γέρμη — ὁ πολίτης Γερμηνός καὶ Γερμηνή [9]), quia is legitimus est adjectivorum accentus Δάτον Δατηνός, Φάλγα — Φαλγηνός etc. neque etiam topicum primitivum ut Σωφηνή Steph. et Ptolem. V. 337. Βολβηνή ibid. (omiss. in Thes.) Μαρδηνή VI. 380. primum quia Arcadii verba τὸ Γερμηνή ἡ συνήθεια ὀξύνει nomen usitatius indicat deinde quod horum accentus parum certus; nam illud ipsum apud alios Σωφήνη scribitur, neque urbis Indiae nomen Ἀνθηνή Nonn. XXVI. 87. aliter pronunciatum arbitror quam graecae Ἀνθήνη sive Ἀνθάνα ab Anthe, ut dicitur, denominatae [10]). Itaque Γερμηνή illud remedio eget, quod est dies allatura. Quae vero sunt supra tres syllabas, Technici acui docent praeter Δινδυμήνη, Μυτιλήνη, Πακτυήνη, quibus quartum adjicitEustathius ad Dion. 1088. πόλις τὰ Πάταλα ἀφ' ὧν ἡ νῆσος Παταληνή ὀξυτόνως ὡς οἱ ἀκριβεῖς· τινὲς δὲ καὶ βαρυτόνως ὡς Πριήνη, quomodo scriptum est Nonn. XXVI. 89. XXVII. 158. oxytonos vero Strab. XI. 516. et in codd. Dionys. v. 1092. Causam vero hujus differentiae quaerens vix aliam reperias quam quod oxytona pro adjectivis valent, contraria vero aparaschematista sunt generibus; itaque deam Σιπυληνήν dici adjective eodem

9) In bisyllabis Arcadii Ρήνη, σκήνη, φήνη, γλήνη ὁ ῥύπος· τὸ μέντοι σκηνή ὀξύνεται προσηγορικὸν περιέχον (περιεκτικὴν ἔχον) ἔννοιαν, pro secundo σμήνη scribendum ex Herod. π. Μ. 16. vel utrobique Σήνη ex Theogn. 113. Σήνη ἡ πόλις, Οὐχηοῦνη (fort. Βήνη, οἰχ ἡ Βίνη, cujus in proximis mentio) μήνη, κρήνη, λήνη (baccha) quod sic rectius scribitur Strab. X. 468. quam ληνή in locc. ap. Jacobs. ad Philostr.

10) Steph. Σαιδηνή ὄρος Κύμης καὶ χώρα. Theogn. 113. Σεδήνη ἡ Ἀμαζών, appellata sine dubio a monte Aeolidis, ut pleraeque Amazonum; quare hic diphthongo opus, illic acuto. Pro Παραστακηνή scribendum Παραιτακηνή, v. Ellendt. ad Arrian. III. 19, 5. pro Κοδρομηνή fortasse Κοδομηνή, si ex nomine Darii Codomani colligi licet regionem Persidis ita appellatam esse; nec longe distat Κορομάνα Ptolem. V. 337. et Κοτομάνα Steph.

quo masculinum *Σιπυληνός* accentu, sed *Δινδυμήνην* proprie, quia gentilicium est *Δινδυμαῖος* ut *Μυτιληναῖος*. Quanquam quum Stephanus *Δινδυμηνός* quoque proferat et in accentu horum nominum librarii saepe vacillent, res ad certum redigi nequit. Nec minus molesta terminationum mutabilitas, de qua Stephanus s. *Ἄγκυρα* loquitur — *ὁ δὲ Ὦρος τὰ μέντοι καθαρεύοντα τῷ η θέλει παραλήγεσθαι χωρὶς εἰ μὴ τῷ ρ παρεδρευόμενα διαφοροῖτο* (scr. *διφοροῖτο*) *Ἀγκυρανός καὶ Θυατειρηνός, Γερμανός* (scr. *Γεῤῥανος*[11]) vel simile) *καὶ Γαγγρηνός*. Ori sententiam hanc fuisse puto *τὰ μὲν καθαρὰ τῷ α θέλει παραλήγεσθαι, τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα τῷ η, χωρὶς εἰ μὴ διφ.* etc. Purorum quae iota in antepenultima habent exempla innumerabilia sunt regulae isti consentanea; pauca vero quae ypsilon, plerisque primitivis alio deflexis *Καρυάτης, Καφυάτης, Πιτυάτης, Φλεγυεύς, Μοτυαῖος*, quod in nummis expressum videmus; *Μοτυηνός* autem, quo Diodorus utitur XIII. 63. XIV. 72. *Μαρσυηνός, Βιζυηνός*, pro quo nummi *Βιζυανός, Βοτρυηνός*, quod Stephanus ipse *παραλόγως* fictum dicit a genitivo puro, aut improbavit Orus aut proprietate quadam dialecti excusavit. Non pura pro η declinantur praeter quae Graeci a Romanis acceperunt *Ἀφρικανός, Ἀλβανός* (quod Stephano l. c. reddendum pro *Ὀλβιανός*) *Νωλανός* etc. Quae sequuntur *ὧν τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἄγκυραν συνεξέδραμε κ. τ. λ.* non Ori verba sunt, ut Ritschelio visum de Oro p. 52.[12]) sed Stephani vel Herodiani qui diversam ab hoc rationem sequutus nomina singularis numeri aliter atque pluralia deflecti statuit. Verum neutralia in hoc genere paragogorum nulla reperiuntur nisi localia: *μόστηνον κάρυον* Athen. I. 52. C. quod oxytonon esse oportet ut nomen gentis *Μοστηνοί* Ptolem. *Ἀραξηνὸν πεδίον* et *Τιβαρηνὰ ὄρη* Strab. XI. 527.[13]) apud quem paulo post 528. rectius legitur *Ξερ-*

11) Hoc non legitur hodie sed *Γεῤῥηνός*. In superioribus pro *Σκορπιανοὶ — ἀπὸ τοῦ Σκορπίου* scribendum *Καρπιανοὶ — τοῦ Κάρποι*, et paulo ante pro *ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ἐθνικόν* requiritur *κτητικῶν*.

12) Quod Stephanum sic scripsisse putat *ὁ δὲ Ὦρος αὐτῶν τὰ μὴ τῷ ι καθαρεύοντα* — vellem probasset Grammaticos sic loqui *καθαρεύειν τῷ ι* vel *τῷ α* etc.

13) Stephanus *Βόσπορος, τὸ ἐθνικὸν Βοσπόριος καὶ Βοσποριανός καὶ Βοσπορηνος· διχῶς γὰρ ὡς Τιβαρανὸς καὶ Τιβαρηνός*, scrib. *Βοσπορανός καὶ Βοσπορηνός*.

ξηνή quam in Stephani loco *Ξερξήνη ἀπὸ Ξέρξου. ὡς Καμβυσήνη ἀπὸ Καμβύσου*, nisi existimandum est haec adjectivorum possessivorum tonum commutasse cum eo qui substantivis convenit. Appellativum autem *ἄγρηνον*, quo rete et vestis reticulata significatur, ab *ἄγρα* vel *ἀγρεῖν* derivatum esse hoc minus credibile quod Eratosthenes illud *γρῆνον* sive *γρῆνυν* dixit. Aliae terminationes epenthesin, de qua loquor, non sequuntur, excepto uno *ἑρμηνεύς*, quod veteres ab *Ἑρμῆς* arcessunt, neque ipse dubito quin paragogum sit verbi *εἴρω*.

§. 7. Quae per *ιν* circumducuntur, alio loco enumerata sunt. In *ονος* duo, non amplius, reperiri ait Theognostus Cram. II. 68. *Μύκονος* et *Ἤδονος ὁ ποταμός*, omisso herbae nomine *ἄκινος ἢ ἄκονος* Diosc. *διάκονος*, et tarentino *τορονος ὁ τόρνος* Hes. quibus nostra causa nihil contingitur. Neque a nos pertinet *πλειόνη* sive *πληιόνη* pleias Pind. Fr. LIII. si, ut Vossius suspicatur ad Arat. 253. a *πλειών* declinatum est, sed plurimum si a *πλέω*, et illa quae ad Buttm. p. 405. attuli *ἀγχόνη, ἀυονή, βελόνη* etc.[14]) et longius productum *ἱμονία*. De propriis *Αἰσιόνη, Ἀνθεμόνη* Dionys. Antt. I. 49. *Δηριόνη, Λειριόνη* Alciphr. III. 45. *Μηριόνης, Ἰλιονεύς, Ὀθρυονεύς* disceptari potest utrum paragogen bisyllabam habeant an subjecta sint masculinis in *ων*, qualia similiter terminatis *Ἠιόνη, Ἑρμιόνη, Γηρυόνης, Δηιονεύς, Ἠιονεύς* praecedunt. — Masculina in *οινος* excludit Theognostus II. 68. *τὰ διὰ τοῦ υνος οὐκ οἶδε τὴν διὰ τῆς οι γραφήν, πάχυνος* etc. qui *θέοινος* sciens praetermisisse videtur ut compositum. Feminina duo sunt *ἀγκοίνη* ab *ἀγκών* productum et *μενοινή* a *μένος* potius quam a fictitio *μενή*, unde Herodianus EM. 596, 38. illud sic ut ab *ἐδή ἐδωδή* reduplicatione finali extitisse credidit. Huic adhaeret adjectivum *μενοινής πρόθυμος* Hes. — Quae congenerem diphthongum in penultima habent, ratione carent, *Ἐδοῦνος, Νεπουνίς; ἴζουνα ἡ βοόστασις* Hes. item quae in *υνος* exeunt propria *Πόλτυνος ὄνομα ὄρους* Anecd. Bachm. I. 449. Cram. II. 465.[15]) *Ταμύνη* etc. nec pauca appellativorum, *κίνδυνος*

14) *Στορόνη* quod cod. Harl. praebet Aret. Diut. I. 2, 297. aeque obscurum est ut quod vulgo legitur *στορύνη*.

15) Poltymbriae sine dubio fuit, quae a Poltye nomen accepit. In Theognosti catalogo II. 68. *Ῥόσιχυνος* fortasse fluvius est qui ab Avieno in Ora mar. 567. Roscinus dicitur media brevi ut *Πόλ-*

quod Grammatici a genitivo tertiae declinationis reflexum dicunt ut μόσυνος, ὄρκυνος et alia v. Parall. 138. et 170. λάγυνος, σίγυνος, ἄβρυνον, κάρυνον sive κάροινον. De feminino ἄμυνα et verbo cognato ambigitur non solum utrum prius sed etiam quae utrique origo sit; aperti vero sunt fontes similium αἰσχύνη, τορύνη, ἀρτύνης et εὔθυνα (εὔθυνος, εὐθύνης) quod ipsam vocalem characteristicam ab adjectivo translatam habet; sic et κορύνη ad κόρυς redigi potest, χελύνη (χελώνη, χελύνιον Anecd. Bachm. T. I. 449.) ad χέλυς, sed στηθύνιον et βόθυνος ad στῆθος et βάθος vel βόθρος referenda sunt. Adjectivum θάρσυνος Homerum auctorem habet; πάχυνος παχύς Cram. II. 465. legitur in congerie similium eoque tutius a suspicione qua moti Critici ὄξυνος Geopp. VI. 5. in ὄξινος mutant; ac novitios Graecos ad talia fingenda prolapsos esse ostendunt quae etiam nunc audiuntur: βραδύνη vespera et ταχύνη mane. Obscurum illud Empedoclis σχεδύνη φιλότης, quod Plutarchus σχετικήν interpretatur v. Sturz. 230. Buttmannus in σχεσύνην vertit sed πίσυνος, quo exempli causa utitur, Grammatici non retulissent inter μονήρη, si illud apud poetam omnibus tractatum invenissent, quare σχεδίη praetulerim intellectu eo quo est substantivum Σχεδίη συνάφεια Hes. Τερύνης ὄνος ὁ τετριμμένος Hes. ab eodem verbo unde τρυσίππιον ὁ χαρακτὴρ τῶν τετρυμένων, eodemque spectare videtur glossa in Anecd. Bachm. 449. τορύνη ἡ καταπεπονημένη. — Eorum quae liquidam geminant unum Δίκτυννα paragogae speciem habet, a monte Dicte, ut videtur, declinatum; de ceteris Ἔρκυννα, Ἄργυννος, κήρυννος etc. nihil constat.

Usitatam Romanis paragogam colonus, patronus, matrona, caupona, annona etc. Graecos quoque frequentasse exempla declarant ad Buttm. p. 405. proposita. Sed graecorum nominum major varietas; pars paraschematismo constat,

---

τυνος, μόσυνος a genitivis, ut ajunt, orta macroparalectis Herodian. Cram. III. 287. Arcad. p. 66, 4. p. 193, 25. Desunt illi Λάμυνος sive Λάβυνος fluvius Cram. l. c. longa penultima v. Bast. ad Greg. 588. item ut Σίγυνος et Μάκυνος sive Μάκυνον, ac nescio an Ὀφρυνός quoque Schol. et Gloss. ad Lyc. 1208. licet Ὀφρύνειον corripiat; sed num recte acuatur, dubito. In femininis Arcadii p. 112. τὸ φρυνή καὶ γυνή ὀξύνεται τὸ ῡ βραχὺ ἔχοντα, prius quod Goettlingius p. 155. demi attici nomen esse putat, non convenit huic loco, ubi de puris agitur sed fortasse κυνή ut nonnulli scribebant pro κυνῆ. Cynae arboris nomen non invenio apud Graecos; mulier Κύννα vocatur.

γόγγρος γογγρώνη, χέλυς χελώνη, ἄτρυτος Ἀτρυτώνη, θυῖα (θυιάς) Θυώνη, pars terminationem significabilem habent, gentiliciam Ἀργειώνη ἡ Ἑλένη Theogn. p. 115. [16]) cf. ad Buttm. 440. patronymicam Ἀκρισιώνη, Αἰνειώνη, Ρειώνη quod Theognosto reddendum p. 115. pro Ἡριώνη, vel ex eo genere quod denominativum dicimus βρύον βρυώνη, ἄργεμον ἀργεμώνη, ἡ Γίγωνος ἀπὸ τοῦ Γίγωνος Steph. quem si sequimur auctorem, eodem referenda sunt Ἁλώνη διὰ τὴν τῶν ἁλῶν ἐργασίαν, et Μεθώνη ἀπὸ τοῦ μέθυ, sed si illud ab ἅλων, unde ἁλωνία, ut ἀγωνία ab ἀγών [17]) non magis huc pertinet quam cetera quibus nomina in ῶν praecedunt, ut patronymica Ἠετιώνη, Ἠλεκτρυώνη, et paraschematista μελεδών μελεδώνη, Κύρτων Κυρτώνη, Sisapo Sisapone v. Parall. 146. et denominativa μελεδών μελεδωνός, λειμών Λειμώνη, Μηκώνη, Ἀμυμώνη, a κώδων fortasse Κωδώνη mulier Dionys. Antt. 149. ab Ἰασίων herba Ἰασιώνη. Οἰνώνη commune est mulierum urbiumque nomen et insularum, quarum notissima (Aegina) etiam Οἰνοπία dicitur; quapropter ab οἶνος ductum videtur ut ab ἱστός Ἱστώνη etc. Sed multorum impositio evanuit Βωδώνη, Τορώνη, Ἐτεωνός [18]), nec propriorum so-

---

16) Hoc loco quod legitur χελώνη τό τε ζῶον καὶ ὁ στέφανος lacunosum est; scribe — ζῶον καὶ τὸ τοπικόν (Χελώνη ἡ ἄκρα) εἰρεσιώνη ὁ στέφανος, quo exemplo utitur Herodianus Epim. 229. Pro Ἰζώνη scribendum Βιζώνη vel Ἰτώνη, pro Χρυσώνη ἡ πληγή fortasse Βρυσώνη ἡ πηγή. Fons in sermone vulgi βρύσις dicitur.

17) Similiter ab ἄκρων summitas profectum videtur ἀκρωνία i. q. ἀκρωτήριον et ἀκρωτηριασμός, a Κάλλων σμύρνα καλωνία (sic) Hipp. de Nat. Mul. 535. T. II. (omissum in Thes.) ut aliae herbae δαμασώνιον, πολεμώνιον etc. Ἱππώνιον Graeci appellant Vibonem s. Hipponem, contraqne Nicander pro σκαμμωνία posuit primitivum κάμων. Ab aliis terminationibus κολώνη κολωνία, πλαταγή πλαταγώνιον, ἄρον ἀρωνία, nisi hoc fortuito congruit.

18) Ἐτεωνός ὀξυτόνως ἀπὸ τοῦ Ἐτεωνοῦ Sch. BL. Il. II. 497. neque opus est urbem a conditore accentu distingui. Virorum autem nomina oxytona esse solent Βωδώνη ἀπὸ Βωδωνοῦ Steph. Τιθωνός, Κερτωνός, Κολωνός Plut. Quaest. Gr. XL. et alibi, Οἰωνός, et topica Ἀλπωνός Aesch. Fals. p. 301. ubi pauci codd. proparoxytonon praebent, Ὀθρωνός Lycophr. Δοκωνός, Ἐμβλωνός Oppian. Cyn. II. 115. (omiss. in Thes.) Diversus accentus nominum Γίγωνος et Ἴτωνος fortasse anadromae opinione nititur, Κόρωνος diastolae causa etsi in hoc non semper observatur Grammaticorum regula v. Siebel. ad Paus. T. I. 176. Montis Κορωνοῦ saepius meminit Ptolemaeus VI. 372. et 400. sed barytonum est p. 381. ut Δώδωνος Steph. et Schol. Il. XVI. 233.

lum: *ἐλεδώνη, κροτώνη* [19]) *κοχώνη* sive *κόχωνον*, quod Schneiderus non inepte cum latino **coxa** componit, unde coxo i. q. catax et conquexi i. q. incoxavi v. Hand. Tursell. T. II. *Κολωνός, κολώνη*, Eustathius 942, 47. a *κόλος*, *κολοβός* repetit, *χορωνός* corona nostri docti a *χορός* circulus; et polysemanti *κορώνη* significationes varias ad notionem curvi revocant. Hinc pendet *κορωνός* adjectivum; cujus generis duo reperi sed verbalia *ἰδωνός ὅμοιος* Hes. et *γεγωνός*.

§. 8. Primitivorum elementa derivando ante epenthesin interdum mutari et quomodo mutentur in exordio hujus disputationis et saepius in progressu declaratum est. Restat ut de literarum epentheticarum affectionibus variis summatim exponam. Primum igitur Technici vocales insiticias rursus exterminari affirmant: *ἀπὸ τοῦ ψῶ ψεδανός καὶ ἐν συγκοπῇ ψεδνός ὡς μηκεδανός μακεδνός* Eust. 207, 22. *ἔστυγον στυγανός καὶ συγκοπῇ στυγνός* EM. 731, 26. *παρὰ τὸ ἥδω ἥδανον καὶ ἕδνον* 316, 41. *παρὰ τὸ τέκνος τέκανον καὶ τέκνον* 750, 20. *ἀπὸ τοῦ κήδω κηδανός καὶ κεδνός* Eust. 1421, 22. *τέχνη παρὰ τὸ τευχάνω συγκοπῇ καὶ ὑφέσει· τὰ γὰρ εἰς* $\overline{\nu\eta}$ *λήγοντα προηγουμένου συμφώνου πᾶσαν φύσει μακρὰν ἀποστρέφονται χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ πάθους εἴη ὡς πλήμνη (πλήμη γὰρ ἦν) καὶ στρώμνη (στρωμένη γάρ) καὶ ποίμνη (ποιμένη γάρ)* Anecd. Bekk. 1137. [20]). Verum haec neque nos vera esse credimus neque illi constantissime affirmant sed terminationem *νος* vocabulorum stirpibus agglutinari declarant non semel sed saepius, *θαλπνός, τερπνός, στιλπνός* sine ulla ambage a verbis repetentes Sch. Il. XIV. 351. *στέρνον* a *στεῤῥός* (ut *μύῤῥα σμύρνα*) EM. *ἀϊδνές κατὰ πλεονασμὸν τοῦ* $\overline{\nu}$ Schol. Hes. Theog. 860. *ἄχνη παρὰ τὸ ἄζω ξηραίνω ὡς λάζω λάχνη, πήσσω πάχνη* Cram. I. 48. *παιδνός, ἀλαπαδνός, ὀλοφυδνός* a *παίζω* etc. Sch. Il. V. 683. Si qua igitur syncopae su-

19) *Γρονθώνη* Theognost. sine interpretatione, fortasse a *γρόνθος* vel *γρόνθων*. Hesychius affert *Γροθώνη γραῦς, Γωγώνη φάρυγξ, Λατῶναι ζειαί*, et alia perinde inexplicabilia.

20) EM. *στορέμνη* fingit. Huic similia nostri docti comminiscuntur, *στάμνος* ex *ἱστάμενος, σκύμνος* ex *κυόμενος, μέριμνα* ex *μεριμένη*, ut Schneiderus ss. ll. similiterque latina expediunt lamna, aerumna. Sed *μέριμνα* paragogum est a *μέρος* (*μέλος, μερμήρα*) ut *μέδιμνος* a *μέδω, βέλεμνον* a *βέλος*, aerum*n*a ab *αἴρω*, unde *αἶρα* et aero, ut alumnus, vertumnus, auctumnus, pilum*n*us. *Εὔρυμνος*, quod nonnulli ex *εἰρύμενος* contractum putarunt, ex errore natum esse ostendit Hermannus ad Arg. 990.

spicio remanet, haec ad illa pertinet vocabula, quorum duplex reperitur species, una spatiosior, altera decurtatae similis. Qua ratione illi a *πύκα πυκινός*, hinc *πυκνός* extitisse affirmant EM. 696, 4. *παρὰ τὸ μύσος μυσαχρός μυσχρός* EM. 87. 23. a *πυρός πύρινος πύρνος* Sch. Od. XV. 342. a *θεράπαινα κατὰ συγκοπὴν θεράπνη* Sch. Apoll. I. 786. ab *ἰαμένη* sive *εἰαμένη ἴαμνος* Sch. Nic. Th. 30. quanquam id nostris in libris fruticem sive *θάμνον*, ut Hesychius interpretatur, et fruticetum significat potius quam *χῶρον ἥμενον* Theocr. XIII. 40. vel *πεδίον καθήμενον* v. Wernsdorf. ad Himer. p. 638. Sed affluunt alia biformium exempla *τόρονος τόρνος, φέρενα φερνή, δαπάνη* damnum, *ὀρφανός ὀρφνός* (v. Intt. ad Hes. s. *Ὀρφαναία*) *παίδινος ἡ παιδίσκη* Hes. *παιδνός*, quod si, ut illi volunt, a *παίζω* derivatum esset, *παιγνός* scriberetur ut ab *ἅζομαι ἁγνός*, neque comparari debet cum *ἀλαπαδνός* et *ὀλοφυδνός*, quae a verbis paragogis ducta sunt. Nos neque illam contractionis suspicionem usquequaque respuimus, neque continuo omnia, quae breviora sunt, imminuta esse putamus; nam fieri potest ut Graeci ab eadem radice duos elicuerint surculos modo soni variandi causa, ut pleraque superiorum, modo significationis *λίχνος λιχανός, πάχνη πήγανον, ἴχνος ἱκανός* etc. Consona autem hujus terminationis characteristica ut verbis nonnunquam jam perfectis completisque ex abundanti inseritur *κέρχω κέρχνω*, ita etiam nominibus *ὄμπη ὄμπνη, σισύρα σισύρνα, ῥάδαμος ῥάδαμνος, κρυμός κρυμνός, περκός περκνός, ὀρφός* Parall. 344. *ὀρφνός, πελός* sive *πελλός*, pullus, *πιλνός φαιός* Hes. quae trope vocalis $\overline{\varepsilon}$ in $\overline{\iota}$ saepe verborum auctus insequitur *πίλνημι, πίτνημι, τίκτω* etc. Illud autem fieri videtur plerumque soni gratia et nonnunquam distinguendae significationis, quod quidem de uno illorum contendit Ammonius s. *Σισύρα*. Sic etiam quum duo sint verba diversae potestatis *πλέω τὸ πλώω* et *πλέω τὸ πλήθω*, ne qua ambiguitas oriretur, ab hoc *πλήμη* derivatum est, ab illo *πλήμνη*, similiterque *στρωμνή* receptum arbitror, quia *στρώμη* cum *βρώμη, γνώμη, τρώμη* concineret, quibus actio declaratur non substantia [21]) et quia litera $\overline{\mu}$ frequentissime adnititur

21) Si *στρώνη* pro primitivo ponitur ut *ζώνη, γράνη, σμώνη*, non $\overline{\nu}$ sed $\overline{\mu}$ adventicium est ut *σίγυμνος* pro *σίγυνος* Bachm. ad Lyc. 556. quanquam peregrinae vocis utra scriptura naturae propior pronunciari nequit; nec magis de latino prunum et graeco *προῦμνον* (nam *προύνη* jam

vicinae $\overline{\nu}$ κρεμάω κρήμνημι, κρημνός sive κρεμνός ut nunc scribitur et jam multo retro seculis v. Cram. II. 384, 12. ἐρύω ἔρυμα ἐρυμνός, τεράμων τέραμνος ἀτέραμνος, δέμω δέμνιον, δάμνημι ἄδαμνος etc. unde licentia sumta poetae finxerunt ἀπάλαμνος, νώνυμνος, δίδυμνος, φοινοδάμνας Lyc. 933. ex Hermanni sententia, ὑπεμνήμυκε.

---

remotum est) columna κολώνη, deque Κρῶμος Cram. II. 330. et Κρῶμνος sive Κρῶμνα v. Siebel ad Paus. VIII. 34, 3. quae fortasse cum κρημνός cohaerent. De aecentu Cram. I. 48. τὰ εἰς $\overline{\nu\eta}$ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς βαρύνεται ὄρφνη, λίμνη· τὸ ἀκμή ἐπὶ ἄκμονος (scr. ἀμνή ἀπὸ τοῦ ἄμενος ἀμνός) ᾽Αντιπίπτει τὸ στρωμνή καὶ ἰσχνή καὶ ᾽Ισχνά πόλις (scr. καὶ ᾽Ιχνή καὶ ᾽Ιχνά — unde Θέμις ᾽Ιχναία).

Juvenum studiosorum
qui
quaestiones superiore anno propositas tractarunt
nomina et praemia.

Facultas Theologica

Johannem Georgium de Bancels et Fridericum Guilielmum Jordan rem propositam ita tractasse censuit ut secundarium mererent praemium.

Facultas Ictorum

Richardo Hermanno Kuessner praemium adjudicavit primarium.

Facultas Medicorum

nullum invenit honoris merendi competitorem.

Facultas Philosophorum

quum quaestiones proposuisset complures, uni quae ad artem chemicam pertinet satisfactum esse reperit praemiumque summum addixit Francisco Hermanno Albrecht.

5470